

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46Csp/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122205062
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5122205062.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, E. F., štátna občianka SR, právne zastúpená: STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47246863, advokátskou kanceláriou, so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, pracovisko: Dolný val 574/7, Žilina, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava právne zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3479/3A, 841 05 Bratislava, adresa na doručovanie: JUDr. Katarína Hegedúšová, Pribinova 25, 922 09 Bratislava, o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 180,- EUR, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobným návrhom doručeným súdu dňa 16.6.2022 sa žalobkyňa domáhala vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 700,- EUR titulom primeraného finančného zadosťučinenia a nahradiť jej trovy konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že dňa 30.06.2016 podala žalobkyňa na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 06458/15 zo dňa 08.03.2016 z dôvodov, že 1) nebola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať, 2) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 zákona č. 335/2014 Z. z o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSRK“) (§ 45 ods. 1 písm. e/ ZoSRK), 3) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu (§ 45 ods. 1 písm. g/ ZoSRK), 4) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu (§ 45 ods. 1 písm. i/ ZoSRK), 5) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. j/ ZoSRK), 6) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky (§ 45 ods. 1 písm. k/ ZoSRK), 7) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 45 ods. 1 písm. l/ ZoSRK). Okresný súd Žilina rozsudkom č. 2C/183/2016-60 zo dňa 23.08.2021 žalobe

vyhovel a zrušil rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 06458/15 zo dňa 08.03.2016 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácií pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 45744971. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nakoľko nebola individuálne dojednaná a znemožnila voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Neplatná rozhodcovská zmluva nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Z uvedeného nesporne vyplýva, že žalovaný tým, že predstrel žalobkyni na podpis formulárovú rozhodcovskú zmluvu predstavujúcu neprijateľnú podmienku a na jej základe si voči žalobkyni na rozhodcovskom súde uplatnil nárok na peňažné plnenie, porušil práva žalobkyne - spotrebiteľky. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať i z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. . Jednou z okolností ovplyvňujúcich rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia je aj výška sumy, na zaplatenie ktorej bola žalobkyňa zaviazaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol však v dôsledku neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy nulitným právnym aktom. Rozhodcovským rozsudkom žalobkyni objektívne hrozilo zaplatenie sumy 723,12 €, ktorá predstavovala istinu (166 €), úrok (125,16 €), úrok z omeškania (5,90 €), poplatok (208,97 €), úrok 39,15% ročne zo sumy 166 € od 27.09.2015 do 02.05.2016 (39 €), úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 166 € od 27.09.2015 do 02.05.2016 (4,97 €), zmluvnú pokutu (33 €) a trovy konania (140,12 €). Hrozba zaplatenia uvedenej sumy bola reálna, keďže rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom sa stal exekučným titulom a v prípade, že by žalobkyňa nepodala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, uvedená suma by bola od žalobkyne reálne vymáhaná. Je celkom zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľka uzatvárala predmetnú úverovú zmluvu v ťaživej životnej situácii, keď bola odkázaná na úver vo výške 350 €. Pre úplnosť treba dodať, že ak by súd podrobil súdnemu prieskumu úverovú zmluvu, ktorá založila právny vzťah medzi stranami sporu, musel by dospieť k záveru, že táto neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, predovšetkým to, že výška RPMN uvedená v zmluve je uvedená v neprávnej výške, v neprospech spotrebiteľa, nakoľko skutočná výška RPMN je omnoho vyššia ako je uvedená v zmluve. Právnym dôsledkom uvedených nedostatkov by bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, preto by žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy 350 €, ktorú sumu však žalobkyňa žalovanému zaplatila. Z uvedených dôvodov žalobca žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 700 €, s poukazom na to, že rozhodcovským rozsudkom žalobkyni objektívne hrozilo zaplatenie sumy 723,12 Eur. Žalobkyňa v konaní vedenom na OS ZA pod sp. zn. 2C/183/2016 úspešne uplatnila porušenie svojich práv spotrebiteľa, keď dosiahla zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý ju zaväzoval na zaplatenie uvedenej pohľadávky, čo samo o sebe postačuje na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Žalovaný sa k podanému žalobnému návrhu vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 24.6.2022 (č.l. 34). Vo vyjadrení konštatoval, že spotrebiteľ má právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné

zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Mal za to, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je ďalej toho názoru, že Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žiadal súd, aby pri posudzovaní Žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu Žalobcu a Žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie Žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásil, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si Zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol Žalobcovi úver v dobrej viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Za spornú považuje Žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobca nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia (odhadom určené), ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky

súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo – právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Žalobca považuje finančné zadosťučinenie, uplatnené Žalobcom (vo výške 700,- EUR) za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť Žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Konanie Žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko Žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatočnom kontraktáčnom postupe a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania.

4. Dňa 12.4.2022 doručil vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného žalobca (č.l. 46), v ktorom zdôraznil, že charakter a povaha nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú nesporné vyplývajú z toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/183/2016 žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým bola žalovanému priznaná voči žalobcovi suma 723,12 €, ktorá predstavovala istinu (166 €), úrok (125,16 €), úrok z omeškania (5,90 €), poplatok (208,97 €), úrok 39,15% ročne zo sumy 166 € od 27.09.2015 do 02.05.2016 (39 €), úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 166 € od 27.09.2015 do 02.05.2016 (4,97 €), zmluvnú pokutu (33 €) a trovy konania (140,12 €). V odôvodnení rozhodnutia zo dňa 23.08.2021, sp. zn. 2C/183/2016-60 Okresný súd Žilina konštatoval, že rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nakoľko nebola individuálne dojednaná a znemožnila voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Neplatná rozhodcovská zmluva nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Z uvedeného nesporne vyplýva, že žalovaný tým, že predstrel žalobkyni na podpis formulárovú rozhodcovskú zmluvu predstavujúcu neprijateľnú podmienku a na jej základe si voči žalobkyni na rozhodcovskom súde uplatnil nárok na peňažné plnenie, porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje iba samotné porušenie práv či povinností zo strany dodávateľa. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv a povinností stanovených normami zameranými na ochranu spotrebiteľa a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prípade žalobkyne vznik ujmy bez akýchkoľvek pochybností hrozil, keď na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý mal žalovanému slúžiť ako exekučný titul, t.j. nútene vymáhateľný právny akt. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Jednou z okolností ovplyvňujúcich rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia je aj výška sumy, na zaplatenie ktorej bola žalobkyňa zaviazaná rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol však v dôsledku neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy nulitným právnym aktom. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy závadne konal. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú podmienku - rozhodcovskú zmluvu. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Nemožno mať pochybnosti, že hrozba núteného vymáhania dlhu v zmysle rozhodcovského rozsudku mala na žalobkyňu značne negatívny vplyv. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že žalobkyňa nenamietala rozhodcovskú zmluvu a túto dobrovoľne podpísala, k tomuto si žalobkyňa dovoľuje uviesť, že tak, ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu a nenamietne ju v súdnom konaní (Océano Grupo Editoriale C-240/98 až C-244/98), tak ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu v rozhodcovskom konaní, a preto je treba na ňu brať ohľad v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku (Mostaza Claro C-168/05) tak, ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že ani v exekučnom konaní spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú doložku, a preto treba spotrebiteľa zbaviť jej účinkov v súlade s vnútroštátnymi procesnými predpismi (ASTURCOM C-40/98), tak o nič menej existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu a neodstúpi od nej v rámci kontraktácie, resp. neoznami, že ju neprijíma, ak nie je zastúpený advokátom. Žalobkyňa je toho názoru, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho výška v sume 700 € je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa. Z uvedených dôvodov žalobkyňa na žalobe zotrvala.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadril v podaní 26.8.2022 (č.l. 54), pričom iba odkázal na predošlé vyjadrenie a v ňom konštatované relevantné skutočnosti.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 3.10.2022, na ktorom vec prejednal a rozhodol za účasti právneho zástupcu žalobkyne, v neprítomnosti žalobkyne, žalovaného a jeho právneho zástupcu. Právna zástupkyňa žalovaného ospravedlnila svoju a žalovaného neúčasť na pojednávaní a súhlasila s prejednaním veci v neprítomnosti. Právny zástupca žalobkyne sa vyjadril k jednotlivým bodom procesnej obrany žalovaného a opätovne poukázal na dôvodnosť nároku. Zdôraznil, že samotný nárok vyplýva z úspechu žalobkyne v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, samotná výška primeraného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Následne súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisovým materiálom a vec posúdil podľa nižšie uvedených ustanovení právnych predpisov v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v čase vzniku zmluvných vzťahov a dospel k nasledovným záverom:

7. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 2C/183/2016 zo dňa 23.8.2021, právoplatný 14.10.2021 (č.l. 8), súd rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť 539,03 Eur s príslušenstvom. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi stranami sporu v deň uzavretia aj úverovej zmluvy, je absolútne neplatným právnym úkonom, účinky ktorej neplatnosti nastávajú od začiatku, a tak nebolo možné na základe neplatného právneho úkonu vydať rozhodcovský rozsudok, nakoľko rozhodcovský súd nemal oprávnenie na vydanie rozhodnutia v dôsledku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať právnu ochranu. Taktiež z uvedeného rozsudku vyplýva, že žalovanému bol rozhodcovským rozsudkom priznaný nárok voči žalobkyni, a to zaplatiť mu istinu vo výške 166,- Eur, úrok vo výške 125,16 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,90 Eur, poplatok v sume 208,97 Eur, úrok vo výške 39,15 % ročne zo sumy 166,- Eur od 27.9.2015 do zaplatenia a zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 166,- Eur od 27.9.2015 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 33,- Eur. Celkovo tak z rozsudku vyplýval nárok na zaplatenie sumy 539,03 Eur spolu so zmluvnými a zákonnými úrokmi ako aj nárok na náhradu trov konania. Žalobca do celkovej sumy započítal aj nárok na vyčíslený úrok 39,15% ročne zo sumy 166 € od 27.09.2015 do 02.05.2016 (39 Eur), úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 166 eur od 27.09.2015 do 02.05.2016 (4,97 Eur) a trovy konania (140,12 Eur) a tvrdil, že celkový nárok žalovaného bol priznaný v sume 723,12 Eur.

10. Súd prednostne konštatuje, že žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie titulom úspechu v konaní voči žalovanému, keď súd na základe žaloby žalobkyne zrušil rozhodcovský rozsudok, ktorým bola zaviazaná žalovanému zaplatiť istinu 539,03 Eur s príslušenstvom. Súd v prejednávaní veci nevyhodnocoval ako základ nároku zmluvu o úvere, na základe ktorej došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa iba okrajovo tvrdila, že aj na základe tejto zmluvy o úvere „by bola“ konštatovaná bezúročnosť a bezoplatkovosť poskytnutého úveru (z dôvodu RPMN bola uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa), pričom žalobkyňa poskytnutú sumu žalovanému

riadne zaplatila. Súd zdôrazňuje, že žalobkyňa súdu neuviedla a predovšetkým nepreukázala, či by skutočne úver titulom predmetnej zmluvy bol bezúročný a bez poplatkov, v tomto smere nenavrhol ani nepredložila žiaden dôkaz, nakoľko svoj nárok odvodzovala výslovne od úspechu v konaní o zrušení rozhodcovskej zmluvy vedeného Okresným súdom Žilina pod sp.zn. 2C/183/2016.

11. Žalovaný svoju procesnú obranu založil jednak na tvrdení o tom, že samotná žalobkyňa bola v rámci kontraktáčného procesu so žalovaným ľahostajná, keď vyhlásila, že s podmienkami zmluvy súhlasí, zároveň tvrdil, že nie sú kumulatívne splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona. Zároveň tvrdil, že samotnou sankciou voči žalovanému bolo už rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku a tiež na tvrdení o neprimeranosti výšky nárokovaného primeraného finančného zadostučinenia.

12. V otázke priznania primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zaujal jednoznačné stanovisko k tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (podobné rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“ Rovnaký názor zaujal NS SR aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 61/2019 z 27.10.2021.

13. Po preskúmaní veci, v zmysle vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci (na uvedené rozhodnutie poukazovali obe strany sporu v rámci vyjadrení) súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobkyni právo na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., patrí. Z citovaných rozhodnutí NS SR vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje; nie je potrebné v konkrétnej veci preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. V prejednávanej veci sa žalobkyňa úspešne domáhala v konaní Okresného súdu Žilina sp.zn. 2C/183/2016 zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky. V zmysle uvedených záverov, na podklade zisteného skutkového stavu veci súdom súd konštatuje, že žalobkyni patrí primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho práva ustanoveného zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, t.j. základ nároku je daný.

14. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že žalobkyňa nebola oboznámená s podmienkami rozhodcovskej zmluvy, na podklade ktorej následne došlo k v rovnaký deň k uzavretiu zmluvy o úvere a následkom neplnenia jej podmienok, došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorým bola zaviazaná na zaplatenie sumy 539,03 Eur s príslušenstvom. Žalobkyňa bolo nútená sa domáhať svojho práva podaním žaloby na súde, ktorý vo veci právoplatne rozhodol dňa 14.10.2021. V tomto konaní súd ako predbežnú otázku vyhodnocoval práve neprijateľnosť dojednania o rozhodcovskej doložke, na základe ktorej dospel k záveru o nutnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku – exekučného titulu na úhradu sumy 539,03 Eur s príslušenstvom. Následne po úspešnom uplatnení nároku na súde sa žalobkyňa žalobou v prejednávanej veci domáhala sumy 700,- eur titulom finančného zadosťučinenia, pričom tú považovala za adekvátnu náhradu za diskomfort z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľ bola nútená domáhať sa ochrany práv na súde.

15. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že najskôr bola zo strany žalovaného nepravdivo informovaná o podmienkach rozhodcovskej zmluvy, pričom na základe tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorého zrušenie iniciovala žalobkyňa podaním žaloby na miestne príslušnom súde. Žalobkyňa výšku nároku odôvodňovala od sumy, ktorá by „mohla“ byť žalovaným vymožená v rámci exekučného konania, a to vrátane príslušenstva ako aj náhrady trov konania, čo malo predstavovať sumu 723,12 Eur. Samotná žalobkyňa si v konaní nárokovala priznanie sumy 700,- Eur. Za sumu zodpovedajúcu tomuto zásahu do práv žalobkyne súd považoval sumu 180,- Eur ako primeranú náhradu za potrebu súdneho dovolania sa svojich nárokov, pričom zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciú“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Súd žalobu nad rozsah priznaného plnenia považoval za nedôvodnú. Samotný výpočet výšky primeraného zadosťučinenia v sume 700,- Eur neodôvodnila. Súd mal za to, že percentuálne nie je stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia, pričom musí vychádzať z okolností konkrétnej posudzovanej veci. V danej veci však nedospel k záveru, že by žalobkyňa vznikla nemajetková ujma majúca za následok nárok sumy 539,03 Eur, nie sumu 723,12 Eur ako tvrdí žalobkyňa, ktorá do celkovej sumy započítala aj percentuálne vyčíslenie úrok a trov konania. V prvom rade súd konštatuje, že už samotný úspech žalobkyne v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku plní určitú reparačnú a satisfakčnú funkciu. Táto skutočnosť však neodporuje dôvodnosti nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko práve úspech žalobkyne v uvedenom konaní je predpokladom toho, že sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd však za primeranú považuje sumu 180,- Eur, ktorá predstavuje približne tretinu zo sumy priznanej rozhodcovským rozsudkom (nie sumy 723,12 Eur ktorá zahŕňa aj trovy konania a vyčíslené úroky), t.j. zo sumy 539,03 Eur. Súd teda žalobkyňu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 180,- Eur, nakoľko má za to, že táto napĺňa funkciu satisfakčnú a zohľadňuje komplikácie žalobkyne spojené s uplatnením svojich nárokov. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností na strane strán sporu, okolností za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Súd má preto za to, že práve suma 180,- Eur je adekvátnou náhradou za ujmu spôsobenú žalobkyňu. Pre porovnanie súd poukazuje aj na obdobnú situáciu vo veci priznania primeranej náhrady rozsudkom Okresného súdu Prievidza vo veci sp.zn. 12Csp/64/2018, ktorý potvrdil Krajský súd v Trenčíne vo veci sp.zn. 17Co/34/2022. Obdobný právny názor vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp.zn. 15CoCsp/21/2022, kde primerané finančné zadosťučinenie bolo priznané v sume 950,- Eur a bezdôvodné obohatenie predstavovalo sumu 3.724,- Eur ako aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 2CoCsp/25/2022, ktorým bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200,- Eur, pričom nárok z bezdôvodného obohatenia činili 4 949,80 Eur. Rovnako súd poukazuje aj na právny názor Krajského súdu v Žiline v rozsudku sp.zn. 11CoCsp/7/2022, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 400,- Eur za situácie, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v sume 1.419,90 Eur. Na základe uvedeného súd žalovaného zaviazal, aby žalobkyňu zaplatil primerané finančné zadosťučinenie v sume 180,- Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Uvedenú výšku súd s ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci vyhodnotil ako adekvátnu a naplňajúcu všetky funkcie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

16. V závere súd považuje za potrebné sa vyjadriť k argumentácii žalobkyne, že samotné konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku trvalo 5 rokov, čo spôsobovalo u žalobkyne dlhodobý stav neistoty majúci vplyv na výšku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Súd v tomto smere zdôrazňuje, že vyhodnocoval aj túto argumentáciu na účely rozhodovania o výške primeraného finančného zadosťučinenia, no dospel k záveru, že samotná dĺžka súdneho konania nemôže byť na ťarchu žalovaného vo vzťahu k priznaniu vyššej sumy primeraného finančného zadosťučinenia v prípade, ak svojim pričinením nespôsobil objektívne predĺženie štandardnej dĺžky konania. Podľa názoru súdu prvej inštancie, tento atribút je možné posudzovať preto iba v konaní týkajúcom sa porušenia práv strany sporu na konanie bez prieťahov, nie v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd túto argumentácia vo vzťahu k nároku a jeho výške vyhodnotil ako nedôvodnú a nemajúcu vplyv na rozhodnutie súdu o nároku a jeho výške.

17. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Súd tak s poukazom na cit. ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyni priznal základ nároku a o výške (rozsahu) bolo rozhodnuté na základe úvahy súdu. Súd vychádzal z toho, že nárok žalobkyne možno rozlíšiť na to, čo je základné a čo nadväzujúce. Za základné súd považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté a že jej v zásade patrí nemajetková ujma; výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, nadväzujúca. Preto súd úspech žalobkyne v konaní vyhodnocoval z úspešnosti v základe nároku a priznal jej voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.